

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **P. F. Z.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Píchou
sídlem Sladkovského 51, 506 01 Jičín

proti
žalované: **Vězeňská služba ČR, Věznice Valdice**
sídlem Náměstí Míru 55, 507 11 Valdice

o žalobách proti rozhodnutím žalované ze dne 20. 2. 2020, č. j. VS-40770-4/ČJ-2020-802232-KŘ, ze dne 27. 2. 2020, č. j. VS-47922-2/ČJ-2020-802232-KŘ, a ze dne 27. 2. 2020, č. j. VS-47877-2/ČJ-2020-802232-KŘ,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2020, č. j. VS-40770-4/ČJ-2020-802232-KŘ (dále jen „**napadené rozhodnutí 1**“), žalovaná zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 14. 2. 2020, č. j. VS-40770-4/ČJ-2020-802232-KŘ, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest v podobě celodenního umístění do uzavřeného oddílu na

- 20 dnů dle § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“). Žalobce svým jednáním porušil povinnost dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, stanovenou v § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Tuto povinnost měl žalobce porušit tím, že dne 10. 12. 2019 verbálně i fyzicky napadl dva zaměstnance žalované.
2. Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2020, č. j. VS-47922-2/ČJ-2020-802232-KŘ (dále jen „**napadené rozhodnutí 2**“), žalovaná zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 25. 2. 2020, č. j. VS-47922-2/ČJ-2020-802232-KŘ, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest v podobě umístění do uzavřeného oddílu na 14 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení dle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce svým jednáním porušil povinnost dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, stanovenou v § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Tuto povinnost měl žalobce porušit tím, že v době od 21. 10. 2019 do 5. 11. 2019 odeslal z Věznice Horní Slavkov jménem spoluodsouzeného bez jeho vědomí nejméně čtyři dopisy, v nichž vystupoval jménem spoluodsouzeného a činil jeho jménem prohlášení ve vztahu k vedenému trestnímu stíhání.
3. Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2020, č. j. VS-47877-2/ČJ-2020-802232-KŘ (dále jen „**napadené rozhodnutí 3**“), žalovaná zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 26. 2. 2020, č. j. VS-47877-2/ČJ-2020-802232-KŘ, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest v podobě umístění do uzavřeného oddílu na 14 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení dle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce svým jednáním porušil povinnost dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, stanovenou v § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Tuto povinnost měl žalobce porušit tím, že napsal a odeslal dopis svému stanovenému obhájci, v němž v úvodu reagoval na ukončené trestní řízení slovy „Š., *tu kauzu mohl probrát jen státní konfident nebo úplný hňup*“ a následně pokračoval výčtem požadavků, kde mimo jiné požadoval posílání měsíčního kapesného 1 000 Kč po dobu 48 měsíců se slovy „*varuj se nesplnit jediné z těchto požadavků, v tom případě se máš na co těšit, ostatně jako každý st, zkurvysyn*“.
4. Žalobce napadl uvedená rozhodnutí žalované samostatnými žaloby, krajský soud usnesením ze dne 27. 7. 2020 spojil tyto žaloby ke společnému projednání dle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah žalob

5. Žalobce k **napadenému rozhodnutí 1** namítl, že se předmětného jednání nedopustil a z odůvodnění rozhodnutí neplyne opačný závěr, což zakládá jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaná se omezila na konstatování, že podklady pro rozhodnutí tvořily *záznam o kázeňském přestupku, svědecká výpověď nstrm. Veselého a šetření OPaS*. Nezdůvodnila ale již, jaké důkazy byly z uvedených důkazních prostředků získány ani na základě jakých úvah byl žalobce shledán vinným a byl mu uložen trest v nejprísnější možné sazbě. Žalovaná rovněž vycházela z výpovědí poškozených osob, které označila za důvěryhodné, z odůvodnění napadeného rozhodnutí ovšem opět není zřejmé, co bylo obsahem daných výpovědí a jak žalovaná hodnotila jejich důvěryhodnost.

6. Žalovaná také klade žalobci k tíži skutečnost, že nepopřel svou vinu a nenavrhoval provedení žádných důkazů. Žalobce poukazuje na zásadu, dle které nikdo není povinen sám sebe obviňovat (*nemo tenetur se ipsum accusare*), s níž jsou úvahy žalované v rozporu.
7. Žalobce dále namítl, že žalovaná nezohlednila pro výši uloženého trestu dobu výkonu trestu odnětí svobody, závažnost skutku, následků či osobu žalobce. Výši uloženého trestu přitom zdůvodňuje pouze počtem kázeňských trestů za celou dobu výkonu trestu odnětí svobody, což je dle žalobce v rozporu s § 47 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
8. Žalovaná dle žalobce postupovala v rozporu s § 49 odst. 1 zákona o odnětí svobody, protože pro uložení trestu celodenního umístění do uzavřeného oddílu je nezbytné předchozí posouzení lékaře, zda je odsouzený zdravotně způsobilý se takovému trestu podrobit. Zdravotní stav žalobce nicméně nebyl zjištěn ani hodnocen, a žalovaná proto žalobci uložila trest, aniž pro to byly splněny zákonné podmínky.
9. Ve vztahu k **napadenému rozhodnutí 2** žalobce namítl, že předmětného jednání se nedopustil a z odůvodnění rozhodnutí neplyne opačný závěr. Žalovaná sice uvedla důkazní prostředky, z nichž vycházela, opět ale nezdůvodnila, jaké důkazy byly z citovaných důkazních prostředků získány a jaké úvahy žalovanou vedly k vydání napadeného rozhodnutí. K obsahovým vadám napadeného rozhodnutí žalobce odkázal na námitky k napadenému rozhodnutí 1 a žádá krajský soud, aby posoudil, zda podání žalobce (označené jako učiněné v „*cizím jazyce*“) bylo nesrozumitelné, jak tvrdí žalovaná.
10. Žalovaná žalobci také v této věci klade k tíži skutečnost, že nepopřel svou vinu a nenavrhoval provedení žádných důkazů. Žalobce k tomu namítl, že mu žalovaná neposkytla k nahlédnutí správní spis. Žalobce se tak fakticky nemohl seznámit s důkazními prostředky.
11. Žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné v důsledku nedostatečného odůvodnění druhu a výše trestu. Rozhodnutí je sice dle žalobce o něco podrobnější než v předchozím případě, opírá se však pouze o dřívější kázeňské tresty. Žalovaná rovněž více nerozvádí neurčité právní pojmy „*zvlášť závažný kázeňský přestupek*“ a „*jednání v hrubém rozporu s účelem výkonu trestu odnětí svobody*“, jež právní úprava nezná.
12. Žalobce je současně přesvědčen o tom, že podkladem pro zahájení řízení o přestupku byla kontrola jeho pošty zaměstnanci žalované, a daný podklad byl proto získán postupem, který je v rozporu s § 17 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody upravujícím ochranu úřední korespondence odsouzeného.
13. V doplnění žaloby žalobce dále uvedl, že závěry učiněné v daném rozhodnutí jsou nesprávné a neúplné. Jednání žalobce je nutné hodnotit na základě všech skutečností známých ze spisu a nikoliv pouze na základě sdělení odsouzeného B., které je dle žalobce účelové a vnitřně rozporné. Žalobce sepsal předmětná podání na přání a pokyn odsouzeného B., který jej požádal o pomoc. Tato podání jsou také vlastnoručně podepsána odsouzeným B., což je ověřitelné porovnáním podpisového vzoru odsouzeného B. na protokolu o výslechu svědka ze dne 22. 11. 2019. Odsouzený B. tuto skutečnost ani nerozporoval. Žalobce rozporuje sdělení odsouzeného B., že nevěděl o tom, že za něho žalobce píše dopisy a že tak činil svévolně a proti jeho vůli, přičemž informace týkající se jeho věci měl žalobce zjistit z usnesení o zahájení trestního stíhání odsouzeného B., který mu jej dal k přečtení. Usnesení o zahájení trestního stíhání totiž

neobsahuje informace o obhájci, o pohlaví vyšetřující osoby či o zranění odsouzeného B., žalobce proto nemohl tyto informace znát. Podle žalobce je tedy zřejmé, že sice dopisy napsal, ale učinil tak na základě dohody s odsouzeným B. a v souladu s jeho pokyny a sdělenými informacemi, které nejsou obsaženy v usnesení o zahájení trestního stíhání. Rozhodnutí žalované je proto v rozporu s provedeným dokazováním a v něm obsažené závěry nemají oporu ve správním spise.

14. Ve vztahu k **napadenému rozhodnutí 3** žalobce namítl, že pokud bylo řízení vedeno pro nevhodný obsah dopisu žalobcovu obhájci, musel by být jeho obsah nevhodným shledán při kontrole jeho korespondence zaměstnanci žalované dle § 17 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Takový postup by však byl v rozporu s § 17 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
15. Z odůvodnění rozhodnutí dále dle žalobce nevyplývá, v čem konkrétně žalovaná spatřuje naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku. Žalobce pouze sdělil Mgr. Š., že porušil své zákonné povinnosti jako obhájce v trestním řízení, pro které žalobce podal žalobu na náhradu škody a pro které je s obhájcem vedeno kárné řízení Českou advokátní komorou. Žalobce považuje v tomto případě rozhodnutí za nepřezkoumatelné, protože žalovaná odkazuje na důkazní prostředky obsažené v jiném spise týkajícím se jiné věci, bez konkretizace jednotlivých dokumentů. Není proto možné přezkoumat dokazování žalované, pakliže neuvádí, jaké závěry z důkazních prostředků dovozuje, přičemž samotné důkazní prostředky jsou rovněž neznámé.
16. Žalobce ke **všem napadeným rozhodnutím** společně nad rámec výše uvedeného namítl, že aby bylo možné shledat porušení určitých standardů běžného života, je nezbytné kvalifikovat dostatečně jednání a důsledně hodnotit jejich společenskou závažnost a neomezit se pouze na konstatování, že se jedná o přestupek. Žalobce rovněž považuje za protiprávní, pokud v řízení o uložení kázeňského trestu rozhoduje stejná osoba v prvním stupni a následně jakožto orgán rozhodující o stížnosti proti rozhodnutí, a to konkrétně vedoucí oddělení výkonu trestu mjr. Mgr. P. S.. Žalobce má za to, že rozhodující osoba byla podjata a nutně ovlivněna, pokud o též věci rozhodoval stejný orgán.
17. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadená rozhodnutí společně s prvostupňovými rozhodnutími zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobám a replika žalobce

18. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobám setrvala na závěrech, k nimž dospěla v napadených rozhodnutích. Rekapitulovala průběh správního řízení a konstatovala pro případ každého jednotlivého rozhodnutí, z jakých důkazních prostředků vycházela, či jak se žalobce jako podezřelý vyjádřil k podezření ze spáchání kázeňského přestupku. Nadto ke všem napadeným rozhodnutím sdělila, že to, co je obsahem žalobních námitek ve vztahu k danému rozhodnutí, mohlo být uplatněno již v rámci podání stížnosti proti rozhodnutí o kázeňském trestu. Žalobce však svou stížnost věcným způsobem nedoplnil ani na výslovný dotaz a žalovaná i přes zjevné obstrukční jednání žalobce v řízení o stížnosti posoudila všechny podstatné okolnosti řízení o kázeňském přestupku, včetně použitých důkazních prostředků.
19. Žalovaná rovněž shrnula právní úpravu, která dopadá na řízení o kázeňském přestupku a na ukládání kázeňských trestů. Má za to, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu s těmito právními předpisy, vycházela ze zjištěného skutečného stavu věci a obsahují

všechny náležitosti. Rozhodnutí obsahují všechny zjištěné skutečnosti, důkazy, na jejichž základě byla prokázána žalobcova vina, úvahy o hodnocení důkazů a stručné odůvodnění druhu a výše kázeňského trestu. Při rozhodování o druhu a výši trestů žalovaná zohlednila dosavadní chování žalobce, způsob spáchání a závažnost kázeňských přestupků; žalovaná tak považuje uložené kázeňské tresty za adekvátní.

20. Žalovaná posléze výslovně reagovala na žalobní námitky uplatněné specificky pro každé napadené rozhodnutí. K **napadenému rozhodnutí 1** tak sdělila, že tvrzení žalobce, že se uvedeného skutku nedopustil, je v přímém rozporu se zdokumentovanými skutečnostmi. Rozhodnutí je plně srozumitelné, řádně odůvodněné a všechny důkazní prostředky jsou součástí správního spisu, přičemž žalobce s nimi byl prokazatelně seznámen. Skutečnost, že žalobce byl v průběhu řízení pasivní, žalovaná nekladla žalobci k tíži, pouze konstatovala jeho obstrukční jednání. Prvostupňové rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodňuje výši a druh kázeňského trestu. Výčet předchozích kázeňských trestů spolu s jejich povahou dokresluje charakter žalobce, který z malicherné příčiny brutálně napadl poškozené úderem pěstí do obličeje. Žalobce je ve výkonu trestu odnětí svobody za závažnou trestnou činnost a je zařazen jako velmi nebezpečný odsouzený v oddíle se zesíleným zabezpečením. Tyto skutečnosti jsou žalované známe, neboť jsou součástí osobní dokumentace žalobce a jejich uvedení v rozhodnutí o kázeňském trestu je dle názoru žalované nadbytečné. Nejedná se proto o polehčující okolnosti, jak dovozuje žalobce v bodu 13 žaloby.
21. Ve vztahu k **napadenému rozhodnutí 2** žalovaná mimo skutečností popsaných v předchozím bodu odůvodnění rozsudku uvedla, že význam nesrozumitelného vyjádření žalobce při seznámení se záznamem ze dne 24. 2. 2020 ponechává na zvážení soudu. Přestože se dle žalované jedná o slova se zdánlivými prvky latiny, nelze jim běžnými prostředky porozumět a žalobce odmítl vyjádření česky uvést. Žalovaná dále sdělila, že žalobce byl seznámen se spisem, s důkazními prostředky, dopisy a ostatními písemnostmi dne 24. 2. 2020. Žalobce sice odmítl potvrdit své seznámení se spisem podpisem, nicméně jsou uvedeny podpisy všech zúčastněných osob jako svědků. Žalovaná rovněž uvedla, že účel výkonu trestu odnětí svobody je definovaný v § 1 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a jednání, jehož se žalobce dopustil, je jednoznačně v rozporu s tímto účelem. Žalovaná nesouhlasí také s námitkou žalobce, že došlo k porušení listovního tajemství žalobce. Z obsahu spisu totiž vyplývá, že šetření bylo zahájeno na základě smyšlené stížnosti na šikanu odsouzeného B., kterou jeho jménem zaslal Policii ČR.
22. Žalovaná se vyjádřila i k žalobním námitkám proti tomuto napadenému rozhodnutí obsaženým v doplnění žaloby ze dne 30. 9. 2020, v nichž žalobce uvedl, že předmětné dopisy psal z pověření odsouzeného B.. Žalovaná toto tvrzení považuje za nedůvěryhodné, protože odsouzený B. jej popřel v průběhu šetření, své prohlášení nezměnil a k osobě žalobce sdělil, že „*je psychicky někde jinde, a proto jsem také od něho odešel*“. Z jeho dalších vyjádření vyplývá, že měl z žalobce strach také pro jeho trestnou činnost. Tvrzení žalobce je nedůvěryhodné i z toho důvodu, že on sám nic takového v průběhu řízení o kázeňském přestupku neuvedl. Naopak uvedl, že dopisy odesílal v obálkách se svou zpětnou adresou na náklady správy věznice, neboť odsouzený B. byl bez finančních prostředků, což žalovaná považuje za rozporné s jejími postupy, kdy obdobnou korespondenci odsouzeným bez finančních prostředků odesílá vždy na náklady věznice, a byla by proto odeslána i odsouzenému B.. Žalovaná tedy považuje

tuto žalobní námitku za vyvrácenou na základě doložených důkazních prostředků, které jsou součástí správního spisu. Nadto žalovaná odkazuje na bod 19 doplnění žaloby ze dne 28. 8. 2020 a uvádí, že lze naopak z dané žalobní námitky dovodit, že dopisy skutečně psal žalobce, což jinak doposud popíral.

23. K **napadenému rozhodnutí 3** poté nad rámec již uvedeného žalovaná sdělila, že i v tomto případě nesouhlasí s námitkou žalobce, že došlo k porušení jeho listovního tajemství. Z obsahu spisu totiž vyplývá, že šetření bylo zahájeno na základě trestního oznámení poškozeného Mgr. L. Š.. Žalovaná považuje tvrzení žalobce, že jeho dopis je toliko výzvou k plnění náhrady škody, za nepodloženou fabulaci. Policejní orgán či státní zástupce zhodnotili okolnosti a společenskou závažnost jednání žalobce, která je jednoznačně v rozporu s účelem výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce současně i v průběhu řízení o kázeňském přestupku pokračoval v urážkách poškozeného Mgr. L. Š., což má mj. plynout z obsahu prvostupňového rozhodnutí.
24. Žalovaná závěrem poukázala na specifičnost rozhodnutí o kázeňských trestech dle zákona o výkonu trestu odnětí svobody a domnívá se, že v kázeňském řízení je významný požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek, kázeň a bezpečnost ve věznici v reálném čase. Současně odkázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2018, sp. zn. I. ÚS 1785/08, a rozsudek krajského soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 30 A 25/2019 – 57, z nichž plyne, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správního orgánu či soudu.
25. Žalovaná navrhl, aby krajský soud žaloby jako nedůvodné zamítl.
26. Žalobce v replice k vyjádření žalované rozporoval závěry o přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. Nesouhlasí rovněž s tím, že lze v projednávané věci aplikovat závěry plynoucí z usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2018, sp. zn. I. ÚS 1785/08. Žalobce uvedl, že i pokud by bylo možné na rozhodnutí v řízení o kázeňském trestu klást nižší formální i materiální požadavky stran náležitostí, nesmí takový postup umožnit absolutní popření těchto zásadních požadavků na rozhodování a s tím spojených práv a oprávněných zájmů osob, proti nimž se dané řízení vede, a nesmí proto být v rozporu s principy právního státu a projevem libovůle. Žalobce se vyjádřil ke sdělení žalované, že skutečnosti rozhodné pro uložení kázeňského trestu jsou mu známy z vlastní činnosti. Žalobce je toho názoru, že i přesto musí být dané skutečnosti konkretizovány v napadených rozhodnutích a obsaženy ve správním spise, aby se s nimi mohl seznámit žalobce či přezkumný orgán. Nesouhlasí dále se závěrem, že společenskou nebezpečnost jednání žalobce vyhodnotili státní zástupce a Policie ČR při předání spisu žalované. Tyto závěry je totiž nezbytné zjistit a ověřit až v řízení o kázeňském přestupku.
27. Žalovaná ve vyjádření k replice žalobce reagovala na výše uvedené a shrnula, že řízení o kázeňském přestupku vedla v souladu s právními a vnitřními předpisy, postupovala dle ustanovení příslušných právních předpisů. Při rozhodování o výši a druhu uložených kázeňských trestů zohlednila dosavadní chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, způsob spáchání a závažnost kázeňských přestupků. Žalovaná považuje uložené kázeňské tresty za adekvátní míře provinění žalobce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

28. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního soudního řádu správního. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované. O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaná udělili k takovému projednání věci souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
29. Krajský soud se nejprve vyjádří k námitkám, kterými žalobce zpochybnil *přezkoumatelnost jednotlivých napadených rozhodnutí*. Podle žalobce se žalovaná v odůvodněních svých rozhodnutí omezila na výčet podkladů, z nichž při vydání rozhodnutí vycházela, avšak více nerozvedla, jaké důkazy byly z daných důkazních prostředků získány ani na základě jakých úvah byl žalobce shledán vinným a byl mu uložen trest v nejpřísnější možné sazbě. Z napadených rozhodnutí není zřejmé prokázání toho, že se skutek stal, či není vypořádáno zavinění. Žalobce dále uvedl, že pokud žalovaná vycházela z výpovědí poškozených osob, není z napadených rozhodnutí zřejmé, co bylo jejich obsahem a jak žalovaná hodnotila jejich důvěryhodnost.
30. Žalobce považuje rozhodnutí o uložení kázeňských trestů za nepřezkoumatelná i co do odůvodnění druhu a výše kázeňského trestu. Považuje za nedostatečné zdůvodnění v podobě odkazu na počet kázeňských trestů za celou dobu jeho výkonu trestu odnětí svobody, protože žalovaná nezohlednila dobu výkonu trestu odnětí svobody, závažnost skutku, jeho následky ani osoba žalobce. Žalobce namítl, že takové odůvodnění je nedostatečné, pakliže ukládá nejpřísnější kázeňský trest v jeho maximální délce. Odkazuje také na užití neurčitých právních pojmů, jež však žalovaná nijak nevymezila a není zřejmé, jaký vliv mělo jejich naplnění na rozhodování o druhu a výši trestu.
31. Krajský soud na úvod podotýká, že napadená rozhodnutí, kterými žalovaná rozhodla o opravných prostředcích v podobě stížnosti dle § 52 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, je nezbytné posuzovat ve spojitosti s prvostupňovými rozhodnutími (rozhodnutími o uložení kázeňského trestu odsouzenému). Obecně totiž platí, že veškeré skutečnosti a závěry uvedené v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není nezbytně nutné opakovat v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu druhého stupně.
32. Dále je třeba uvést, že cílem kázeňských trestů není další potrestání odsouzeného, ale zajištění a vynucení každodenního dodržování vnitřního pořádku ve věznicích ze strany odsouzených (usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. II. ÚS 3239/09). Ústavní soud v citovaném usnesení odkázal rovněž na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který konstatoval, že „[...] jsou legitimní důvody zajištění bezpečnosti a veřejného pořádku pro vytvoření zvláštního kázeňského režimu ve věznicích, který umožní dostatečně pružně reagovat na porušení povinností ze strany odsouzených, včetně existence odpovídajících sankcí, jejichž ukládání není v pravomoci obecných soudů“. Ústavní soud se vyjádřil k povaze rozhodnutí o kázeňských trestech rovněž v usnesení ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, ve kterém uvedl, že na tato rozhodnutí nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správního orgánu nebo soudu a pro kázeňské řízení je významný požadavek na flexibilitu rozhodování a snahu udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.
33. Právě zmíněné závěry Ústavního soudu opakovaně cituje i Nejvyšší správní soud, viz např. rozsudky ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014 – 26, a ze dne 13. 7. 2017, č. j. 5 As 217/2015 – 43. Nutno ovšem dodat, že i při zohlednění specifík kázeňského řízení je

povinností správního orgánu náležitě zjistit skutečný stav věci, resp. náležitě odůvodnit přijaté závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 – 50). Rozhodnutí o kázeňském trestu musí být náležitě odůvodněno, založeno na dostatečně objasněném skutkovém základu a musí obsahovat vypořádání námitek odsouzeného, a to i přes nižší nároky, které lze na tato rozhodnutí klást (srov. rozsudek Krajského soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 5. 5. 2021, č. j. 59 A 21/2021 – 20).

34. Krajský soud konstatuje, že žalovaná v nyní posuzovaných případech těmto požadavkům dostála.
35. V **napadeném rozhodnutí 1** žalovaná uvedla, že považuje kázeňský přestupek za dostatečně prokázaný a odkázala zejména na svědecké výpovědi a na šetření Oddělení prevence a stížností, č. j. VS-270620-19/ČJ-2019-802210-1. Z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 14. 2. 2020, č. j. VS-40770-4/ČJ-2020-802232-KŘ, se podává, že žalobce dne 10. 12. 2019 ve 14:25 hodin v prohlížecké místnosti č. 23 (sklad) verbálně napadl zaměstnance oddělení logistiky p. M. slovy „já si tě pamatuju z Ěčka, ty už mi nebudeš zakazovat nic“ a poté jej udeřil pěstí do obličeje. Následně se na místo incidentu dostavil zaměstnanec žalované, p. H., kterého žalobce rovněž verbálně napadl slovy „ty zkurvenej opasáku, já si tě pamatuju“ a udeřil jej pěstí do obličeje. Tím se dopustil jednání v rozporu s § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
36. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalované o náležitě zjištěném skutkovém stavu. Součástí spisu kázeňského řízení vedeného pod sp. zn. VS-40770/ČJ-20202-802232-KŘ je úřední záznam pro podání vysvětlení svědka nstrm. R. V., který v době jednání žalobce vykonával strážní hlídku a kontroloval věci nově příchozích odsouzených. Tento svědek popsal jednání žalobce tak, jak bylo vymezeno v předchozím bodě. Součástí kázeňského spisu je i závěrečná zpráva o provedeném šetření ve věci fyzického napadení občanských zaměstnanců. Tento podklad shrnuje jednotlivá vysvětlení poškozených a dalších svědků dle § 10 odst. 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, a dále také záznamy o použití donucovacího prostředku. Krajský soud k tomu uzavírá, že společně s lékařskými zprávami doprovázenými fotografickou dokumentací z uvedených podkladů nepochybně plyne závěr o tom, že žalobce se dopustil předmětného kázeňského přestupku.
37. V **napadeném rozhodnutí 2** žalovaná uvedla, že považuje kázeňský přestupek za dostatečně prokázaný, a odkázala na postoupený spisový materiál Policie ČR. Z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 25. 2. 2020, č. j. VS-47922-2/ČJ-2020-802232-KŘ, se podává, že žalobce svým jednáním porušil povinnost dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, stanovenou v § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Tuto povinnost měl žalobce porušit tím, že v době od 21. 10. 2019 do 5. 11. 2019 odeslal z Věznice Horní Slavkov jménem spoluodsouzeného B. bez jeho vědomí nejméně čtyři dopisy, v nichž vystupoval jménem tohoto spoluodsouzeného a činil jeho jménem různá prohlášení (žádal o změnu obhájce z důvodu ztráty důvěry, stěžoval si na policistku, která měla odsouzeného B. mučit atd.).
38. Krajský soud se i v tomto případě ztotožňuje se závěrem žalované o náležitě zjištěném skutkovém stavu. Z podkladů shromážděných v průběhu kárného řízení je zřejmé, že předmětné dopisy napsal žalobce. Žalobce je na dopisech uveden jako odesílatel (žalobce je bez finančních prostředků, a proto má možnost využívat bez úhrady služební poštu,

musí ale být uveden jako odesílatel na příslušných dopisech). Vězeňskou službou byl zajištěn i dopis, který skutečně psal sám odsouzený B.. Při porovnání písma, kterým jsou psány tyto dopisy, je evidentní, že se jedná o odlišné písmo. Sporné čtyři dopisy proto nemohl psát odsouzený B.. Při výslechu konaném dne 22. 11. 2019 pak odsouzený B. vypověděl, že předmětné dopisy nepsal a že o nich ani neví. Na otázku, jak je možné, že žalobce znal číslo jednací jeho trestní věci, odsouzený B. uvedl, že když s ním byl žalobce na cele, tak mu dal přečíst usnesení o zahájení trestního stíhání. Odsouzený B. dále uvedl, že neměl důvod psát tyto dopisy. Není pravda, že by ho nějaká policistka mučila.

39. V průběhu kárného řízení žalobce uvedené skutečnosti srozumitelným způsobem nerozporoval (k tomu v podrobnostech viz níže). Teprve v průběhu řízení před krajským soudem vznesl námitku, že dopisy sice napsal, ale učinil tak na základě dohody s odsouzeným B., dle jeho pokynů a sdělených informací. Žalované však nelze vyčítat, že se v napadeném rozhodnutí nezabývala všemi námitkami, které by žalobce hypoteticky mohl uplatnit. Povinností žalované bylo zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což učinila. Soud navíc neshledal, že by uvedená tvrzení uplatněná žalobcem až v soudním řízení byla způsobila zpochybnit závěry, k nimž dospěla žalovaná. Soud souhlasí s žalovanou, že tato tvrzení jsou nevěrohodná. Žalobce uvedl, že dopisy odesílal v obálkách se svou zpětnou adresou na náklady správy věznice, neboť odsouzený B. byl bez finančních prostředků. Pokud by tomu tak ale skutečně bylo, pak by odsouzený B. měl sám možnost odesílat korespondenci na náklady věznice. Nedává smysl, aby k tomu využíval pomoci žalobce. Závěr, že žalobce a odsouzený B. jednali ve vzájemné shodě, nutně neplyne ani z toho, že v předmětných dopisech jsou obsaženy údaje, které se žalobce nemohl dozvědět jinak než od odsouzeného B.. Jestliže spolu po nějakou dobu sdíleli jednu celu, pak je snadno představitelné, že odsouzený B. žalobci tyto údaje při vzájemném hovoru sdělil a žalobce je následně zneužil bez jeho vědomí.
40. Také v **napadeném rozhodnutí 3** žalovaná uvedla, že kázeňský přestupek má za dostatečně prokázaný a odkázala na spisový materiál postoupený Policií ČR. Z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 26. 2. 2020, č. j. VS-47877-2/ČJ-2020-802232-KŘ, plyne, že žalobce svým jednáním porušil povinnost dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, stanovenou v § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Tuto povinnost žalobce porušil tím, že napsal a odeslal dopis svému stanovenému obhájci, v němž v úvodu reagoval na ukončenou kauzu slovy „Š., *tu kauzu mohl prohrát jen státní konfident nebo úplný hňup*“ a následně pokračoval výčtem požadavků, kde mimo jiné požadoval posílání měsíčního kapesného 1 000 Kč po dobu 48 měsíců se slovy „*varuj se nesplnit jediné z těchto požadavků, v tom případě se máš na co těšit, ostatně jako každý st, zkurvysyn*“.
41. Krajský soud i v tomto případě konstatuje, že žalovaná vycházela z náležitě zjištěného skutkového stavu. Předně je třeba poukázat na odevzdání věci ke kárnému projednání Policií ČR ze dne 3. 2. 2020, č. j. KRPK-83059-22/TČ-2019-190972-VK, která shledala, že jednání žalobce může naplnit znaky skutkové podstaty přečinu vydírání dle § 175 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále též jen „t. z.“), avšak posoudila jednání žalobce jako mající nízkou společenskou nebezpečnost. Žalobce se současně dopustil daného jednání v prostorách věznice, a i z tohoto důvodu Policie ČR rozhodla o odevzdání věci ke kárnému projednání. Součástí postoupeného spisového materiálu je poté trestní oznámení ze dne 16. 10. 2019 podané Mgr. L. Š. společně s předmětným dopisem, úřední záznamy o podání vysvětlení dle § 158 odst. 6 t. ř. poškozeným Mgr. L.

- Š. a žalobcem jako podezřelým. Krajský soud konstatuje, že shromážděné podklady nade vší pochybnost prokazují, že se žalobce dopustil předmětného kázeňského přestupku.
42. Krajský soud zároveň považuje za nutné zdůraznit, že žalobce v průběhu jednotlivých kázeňských řízení konkrétně neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly svědčit proti závěru o tom, že se dopustil předmětných kázeňských přestupků.
43. V kázeňském řízení vedeném pod sp. zn. VS-40770/ČJ-2020-802232-KŘ (řízení, z něž vzešlo **napadené rozhodnutí 1**) se žalobce jako podezřelý ze spáchání kázeňského přestupku odmítl dne 10. 12. 2019 vyjádřit k popisu skutku v záznamu o kázeňském přestupku, jehož součástí byla i výpověď svědka nstrm. R. V.. Žalovaná rovněž umožnila žalobci vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich v souladu s § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce k tomu sdělil, že „*M. se má chovat slušně, H. podobně*“. Žalobce poté podal dne 14. 2. 2020 stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, v níž jako podstatné důvody stížnosti uvedl toliko „*obsah rozhodnutí*“.
44. V kázeňském řízení vedeném pod sp. zn. VS-47922/ČJ-2020-802232-KŘ (**napadené rozhodnutí 2**) se žalobce jako podezřelý ze spáchání kázeňského přestupku vyjádřil dne 24. 2. 2020 tak, že vlastnoručně napsal formulaci v latinském jazyce, jejíž obsah není srozumitelný. Žalovaná rovněž umožnila žalobci vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich v souladu s § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, k čemuž se žalobce odmítl vyjádřit. Žalobce byl rovněž ve vztahu k danému kázeňskému přestupku vyslechnut Policií ČR. Z protokolu o výsledku svědka, č. j. KRPU-181390-90/TČ-2019, plyne, že žalobce po seznámení s předmětem výsledku uvedl, že „*si vyšetřovatel dělá prdel*“, poté se měl žalobce postavit a začít se nesrozumitelně modlit (pravděpodobně latinsky, nebo jazykem připomínajícím latinu). Žalobce nijak dále nekomunikoval a neodpovídal na žádné dotazy, přičemž na následná poučení také nereagoval. Žalobce poté podal dne 25. 2. 2020 stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, v níž opět uvedl jako podstatné důvody stížnosti pouze „*obsah rozhodnutí*“.
45. V kázeňském řízení vedeném pod sp. zn. VS-47877/ČJ-2020-802232-KŘ (**napadené rozhodnutí 3**) se žalobce jako podezřelý ze spáchání kázeňského přestupku vyjádřil dne 24. 2. 2020 následujícím způsobem: „*Toto řízení je naprosto absurdní, dokazující právní rozklad v této totalitní zemi.*“ Žalovaná rovněž umožnila žalobci vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich v souladu s § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, k čemuž se žalobce taktéž odmítl vyjádřit. Žalobce byl i v této věci vyslechnut Policií ČR. Z úředního záznamu, č. j. KRPK-83059-9/TČ-2019-190972-VK, plyne, že žalobce využil svého práva dle § 100 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „t. ř.“), a v dané věci nevypovídal. Žalobce poté podal dne 26. 2. 2020 stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, v níž opět uvedl jako podstatné důvody stížnosti „*obsah rozhodnutí*“, k čemuž doplnil, že žádá „*o vydání tr. spisu z této kauzy jako i té včerejší*“.
46. Žalobce k tomu namítl, že žalovaná mu klade k tíži skutečnost, že nepopřel svou vinu a nenavrhoval provedení důkazů, což považuje za rozporné se zásadou, dle níž nikdo není povinen sám sebe obviňovat (*nemo tenetur se ipsum accusare*). Soud této námitce nepřisvědčil. Žalobce jistě nebyl povinen tvrdit skutečnosti a navrhopvat důkazy ve svůj prospěch, jeho procesní pasivita ale do jisté míry předznamenala obsah rozhodnutí o

uložení kázeňského trestu či rozhodnutí o stížnosti. Jak již krajský soud uvedl výše, nebylo povinností žalované domýšlet za žalobce případné námitky a na tyto hypotetické námitky reagovat.

47. Krajský soud uzavírá, že v posuzovaných případech byl náležitě zjištěn skutkový stav a napadená rozhodnutí žalované ve spojení s rozhodnutími o uložení kázeňských trestů odsouzenému ob stojí jako přezkoumatelná, byť jsou odůvodněna poměrně stroze. Soud tento závěr činí i s ohledem na výše citovanou judikaturu a na skutečnost, že žalobce sám v průběhu kázeňských řízení nic nenamítal a ze získaných důkazních prostředků jeho vina jednoznačně vyplývá.
48. Žalobce rovněž považuje za protiprávní ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím, že v řízení o uložení kázeňského trestu rozhodla stejná osoba v prvním stupni a posléze i jakožto orgán rozhodující o stížnosti jako opravném prostředku. Žalobce má tedy za to, že *rozhodující osoba byla podjatá*. V kázeňském řízení vedeném pod sp. zn. VS-40770/ČJ-2020-802232-KŘ rozhodl vedoucí oddělení výkonu trestu, mjr. Mgr. P. S., jako správní orgán prvního stupně. V řízení o stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí následně rozhodl ředitel žalované, plk. Mgr. J. M.. V kázeňských řízeních vedených pod sp. zn. VS-47922/ČJ-2020-802232-KŘ a pod sp. zn. VS-47877/ČJ-2020-802232-KŘ rozhodl speciální pedagog, Ing. Z. Č., jako správní orgán prvního stupně. V řízení o stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí následně rozhodl vedoucí oddělení výkonu trestu, mjr. Mgr. P. S.. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že v prvním stupni rozhodovala stejná osoba, která posléze rozhodovala i v řízení o stížnosti, a tato námitka tak není nedůvodná.
49. Žalobce dále uplatnil námitky proti tomu, jakým způsobem byla *odůvodněna výše uloženého trestu* v případech, v nichž žalovaná rozhodla **napadenými rozhodnutími 1 a 2**. V prvním případě žalovaná dle žalobce postupovala v rozporu s § 47 odst. 2 zákona o výkonu odnětí svobody, protože výši uloženého trestu zdůvodňuje pouze počtem kázeňských trestů za celou dobu jeho výkonu trestu odnětí svobody. Nezohlednila však pro výši uloženého trestu dobu výkonu trestu odnětí svobody, závažnost skutku, následků či osobu žalobce. V druhém případě žalovaná opět zdůvodnila uložení kázeňského trestu pouze odkazem na předchozí kázeňská potrestání. Rozhodnutí je sice dle žalobce o něco podrobnější, nicméně opírá se pouze o předchozí kázeňské tresty a žalovaná rovněž více nerozvádí neurčité právní pojmy „*zvlášť závažný kázeňský přestupek*“ a „*jednání v hrubém rozporu s účelem výkonu trestu odnětí svobody*“, jež právní úprava nezná.
50. Krajský soud k uvedeným námitkám konstatuje následující. V prvním případě z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 14. 2. 2020 plyne, že žalobce je zařazen ve třetí přístupné skupině vnitřní diferenciaci (PSVD), ve výkonu trestu odnětí svobody byl devatenáctkrát kázeňsky trestán, naposledy pak byl trestán dne 25. 10. 2019 kázeňským trestem UOMPZ na 7 dní. Žalovaná dále konstatovala, že žalobce se dopustil opakovaně závažného kázeňského přestupku, protože za porušování zásad slušného chování byl trestán také např. v srpnu 2018 za nevhodné chování vůči lékaři trestem v podobě celodenního umístění do uzavřeného oddílu. Tyto skutečnosti dle žalované odůvodňují uložení přísnějšího kázeňského trestu. Krajský soud považuje takové odůvodnění výše uloženého trestu za dostatečné. Ačkoliv žalovaná uvádí v napadeném rozhodnutí stručně, že „[u]ložený kázeňský trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku“, z prvostupňového rozhodnutí plyne, že žalovaná se neomezila

pouze na konstatování počtu již uložených kázeňských trestů. Zhodnotila i osobu žalobce a jeho chování v průběhu výkonu trestu odnětí svobody, které odůvodňuje uložení přísného trestu při horní hranici zákonné sazby. Soud tak uzavírá, že uložení kázeňského trestu je v souladu s § 47 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

51. Ve druhém případě žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí opět poměrně stručně, že „[u]ložený kázeňský trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku, přičemž kázeňský trest mu byl uložen v dolní polovině rozsahu, kterou pro daný druh kázeňského trestu stanoví ZVTOS.“ V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 27. 2. 2020 však dále konstatovala, že žalobce je zařazen ve třetí skupině prostupné skupině vnitřní diferenciaci, cíl programu zacházení neplní a nevytváří podmínky pro zařazení do výhodnější skupiny vnitřní diferenciaci. Žalobce byl opakovaně kázeňsky trestán, naposledy dne 14. 2. 2020 trestem celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 20 dnů za napadení zaměstnanců věznice. Žalovaná dále uvedla, že se žalobce dopustil zvlášť závažného kázeňského přestupku a jeho jednání bylo v hrubém rozporu s účelem výkonu trestu odnětí svobody. Krajský soud také v tomto případě shledal odůvodnění výše uloženého trestu za dostatečné. Žalovaná vedle předchozích kázeňských potrestání (mj. toho, které bylo předmětem napadeného rozhodnutí 1) poukázala i na přístup a chování žalobce při výkonu trestu odnětí svobody. Odůvodnění výše uloženého trestu, který žalovaná uložila v dolní polovině zákonné sazby, je proto v souladu s § 47 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Účel výkonu trestu odnětí svobody je definovaný v § 1 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody: „[ú]čelem výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „trest“) je prostředky stanovenými tímto zákonem působit na odsouzené tak, aby snižovali nebezpečí recidivy svého kriminálního chování a vedli po propuštění soběstačný život v souladu se zákonem, chránit společnost před pachateli trestných činů a zabránit jim v dalším páčání trestné činnosti.“ Jedná se tedy o pojem, který je vymezen právními předpisy, a z předloženého spisového materiálu nepochybně plyne, že jednání žalobce je v rozporu s takto určeným účelem. Pokud jde o pojem „zvlášť závažný kázeňský přestupek“, ten již právní úprava nezná. Skutečnost, že se žalovaná více nezabývala jeho vymezením, ale není způsobila přivodit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobci nebyl uložen trest ani v horní polovině sazby uloženého kázeňského trestu, a je tak zřejmé, že žalovaná navzdory této formulaci neshledala daný přestupek jako dosahující nejvyšší možné míry závažnosti.
52. Ve vztahu k věci, v níž žalovaná rozhodla **napadeným rozhodnutím 1**, žalobce dále namítl, že žalovaná postupovala v rozporu s § 49 odst. 1 zákona o odnětí svobody, protože uložila žalobci kázeňský trest v podobě celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 20 dní, aniž by provedla předchozí posouzení jeho zdravotní způsobilosti. Tato námitka je rovněž nedůvodná. V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 14. 2. 2020 je na druhém listu jednoznačným způsobem uvedeno, že žalobcova zdravotní způsobilost před nástupem výkonu kázeňského trestu byla posouzena dne 11. 2. 2020, dne 14. 2. 2020 a byla posouzena i v průběhu jeho výkonu dne 25. 2. 2020. Žalovaná proto postupovala v souladu s § 49 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, dle kterého je k uložení kázeňského trestu celodenního umístění do uzavřeného oddílu a umístění do samovazby nezbytné předchozí posouzení lékaře, že odsouzený je zdravotně způsobilý podrobit se tomuto kázeňskému trestu.
53. Ve vztahu k věcem, v nich žalovaná rozhodla **napadenými rozhodnutími 2 a 3**, pak žalobce namítl, že podkladem pro zahájení předmětných kázeňských řízení byla kontrola

jeho pošty zaměstnanci žalované, čímž došlo k *porušení ochrany listovního tajemství dle § 17 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody*.

54. Tato námitka není důvodná. V případě, v němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím 2, žalobce zaslal předmětné dopisy Policii ČR, konkrétně Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje, a Krajskému státnímu zastupitelství Ústí nad Labem. Na podkladě takto zaslaných dopisů, na nichž byl jako odesílatel uveden žalobce, Policie ČR provedla šetření a dospěla k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin. Policejní orgán však předal věc dne 17. 2. 2020 žalované, z důvodu podezření z jednání majícího znaky přestupku na úseku proti občanskému soužití, nebo jiného jednání majícího znaky přestupku dle posouzení správního orgánu. Tím, že žalobce předmětné dopisy zaslal zmíněným subjektům, stalo se jeho jednání předmětem šetření policejního orgánu, který posléze věc předal žalované. Tímto způsobem se současně úřední korespondence dostala do dispozice žalované, jež tedy nepostupovala v rozporu s § 17 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
55. V případě, v němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím 3, žalobce zaslal svému obhájci, Mgr. L. Š., dopis, ve kterém reagoval na skončené trestní řízení slovy „Š., *tuto kauzu mohl prohrát jen státní konfident nebo úplná hňup*“ a požadoval mj. zasílání měsíčního kapesného 1 000 Kč po dobu 48 měsíců či zaslání adres státních zástupců, policistů a soudců, kteří vystupovali v této kauze. Dopis zakončil slovy „*varuj se nesplnit jediné z těchto požadavků - v tom případě se máš na co těšit, ostatně jako každý st. zkurvysyn*“. Obhájce žalobce následně podal 15. 10. 2019 trestní oznámení pro podezření z přčinu vydírání dle § 175 odst. 1 t. z. Policie ČR posoudila jednání žalobce jako jednání s nízkou společenskou nebezpečností, a protože se jej žalobce dopustil v prostorách věznice, odevzdala věc dne 3. 2. 2020 věznici za účelem projednání v kárném řízení v kompetenci ředitele věznice. Také v tomto případě je tedy zřejmé, že žalovaná se nedozvěděla o obsahu dopisu, který žalobce zaslal svému obhájci, v důsledku kontroly žalobcovy korespondence, ale v důsledku šetření policejního orgánu na podkladu trestního oznámení a následného odevzdání věci věznici ke kárnému projednání.
56. Žalobce konečně také namítl, že ve věci, v níž žalovaná rozhodla **napadeným rozhodnutím 3**, z odůvodnění rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému nevyplývá, v čem je spatřováno naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku. Krajský soud konstatuje, že popis skutku, porušení zákonem stanovené povinnosti a uložení kázeňského trestu jsou dostatečně určitým způsobem vymezeny ve výroku rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému a této námitce tak rovněž nelze přisvědčit.

V. Závěr a náklady řízení

57. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
58. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

59. Krajský soud usnesením ze dne 27. 7. 2020 ustanovil k zastupování žalobce v tomto řízení advokáta Mgr. Václava Píchu. Hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování žalobce platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Krajský soud rozhodne o odměně ustanoveného zástupce samostatným usnesením poté, co daný zástupce vyčíslí (a případně i doloží) své výdaje, k čemuž jej soud touto cestou vyzývá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. srpna 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu